

УДК 378.14:371.13:613.7

І. А. УСАТОВА

кандидат педагогічних наук

Черкаський національний університет ім. Богдана Хмельницького

ПРОБЛЕМИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ДО РЕАЛІЗАЦІЇ ЗДОРОВ'ЯЗБЕРЕЖУВАЛЬНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У СПЕЦІАЛЬНИХ МЕДИЧНИХ ГРУПАХ

У статті обґрунтовано необхідність докорінного переосмислення професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури. Розкрито нові механізми й форми оздоровлення дитини, відзначено доцільність використання здоров'язбережувальних технологій. Сформульовано стратегічні завдання професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури як фахівців, готових узяти на себе відповідальність за покращення здоров'я дітей.

Ключові слова: професійна підготовка, фахівець, фізична культура, оздоровлення, здоров'язбережувальні технології, спеціальні медичні групи.

Сучасні тенденції розвитку вищої освіти, пов'язані з її інтеграцією в загальноєвропейський освітній простір, аргументовано доводять доцільність кардинальних трансформацій у підготовці майбутніх учителів фізичної культури, що вимагає перебудови й переорієнтації вищої педагогічної освіти відповідно до нових потреб суспільства в підготовці конкурентоспроможного високоосвіченого фахівця, орієнтованого на ідеї культивування загальнолюдських цінностей, збереження та зміцнення здоров'я молодого покоління, сповідування ідеології здорового способу життя, пошук нових механізмів і форм оздоровлення дитини, упровадження здоров'язбережувальних технологій.

Розв'язання проблеми якісної професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури нині набуває особливої актуальності, оскільки дефіцит рухової активності серед дітей і підлітків, що прогресує в Україні, зумовлює негативні зміни в темпах зростання їхньої загальної захворюваності, породжує функціональні розлади системи й органів дитячого організму, низькі показники рівня здоров'я дітей загальноосвітніх навчальних закладів.

Аналіз сучасних тенденцій функціонування професійної освіти та формування вимог до підготовки майбутніх учителів фізичної культури дає підстави констатувати переорієнтацію вищої фізкультурної освіти з отримання професійних знань, умінь і навичок випускників на принципово інший підхід, що передбачає формування необхідного набору професійних компетенцій, які являють собою нову парадигму результатів освіти та сприяють успішній професійній діяльності майбутнього вчителя фізичної культури. Це оптимізує готовність розв'язувати різні професійні завдання з гармонійного фізичного розвитку та здоров'язбереження учнів загальноос-

вітніх навчальних закладів на основі інтегрованих знань і наявного соціокультурного досвіду.

Метою статті є теоретичний аналіз педагогічної теорії стосовно підготовки майбутніх учителів фізичної культури до реалізації здоров'я-збережувальних технологій у спеціальних медичних групах.

На початку третього тисячоліття роль і місце освіти як основного чинника соціально-економічного поступу називають найбільш значущими в умовах поглиблення й інтенсифікації загальносвітових процесів. Фахівець, здобувши якісну вищу професійну освіту, повинен продемонструвати вміння саморозвиватися в процесі фахової діяльності, зважаючи на потреби особистості, виробництва й суспільства.

Серед провідних завдань фахової підготовки молоді на сучасному етапі розвитку освіти в Україні Л. Кравчук виокремлює підготовку фахівців "нової генерації", з новим типом педагогічного мислення та творчим баченням своєї професії, які вміють швидко адаптуватися до нових запитів суспільства, є конкурентоспроможними, технічно та інформаційно підготовленими, здатними до активної творчої праці, самоосвіти й саморозвитку [10, с. 42].

Сучасне життя диктує нові вимоги й підходи до кадрового забезпечення галузі фізичної культури та спорту. На думку Н. Белікової, необхідність оптимізації професійної підготовки фахівців у галузі фізичної культури та спорту зумовлена тим, що зміст, форми й методи теоретико-методичної підготовки не відповідають вимогам сьогодення, не сприяють формуванню активної особистості, здатної творити й забезпечувати ефективне функціонування національної системи фізичного виховання та суспільства в цілому [2, с. 172].

Вища освіта перебуває в такому стані, що не задовольняє на сучасному етапі вимог державного рівня підготовки фахівців у галузі фізичної культури і спорту. Це виявляється в невідповідності знань випускників вищих навчальних закладів суспільним потребам, світовим стандартам, інтересам особистості [2, с. 181]. Інакше кажучи, чинна система підготовки фахівців, спроможних виконувати тільки конкретні професійні функції й типові виробничі завдання, не відповідає тенденціям суспільного розвитку та вимогам сьогодення до підготовки випускників вищих навчальних закладів щодо якісної реалізації ними широкого спектра соціально-професійних функцій. В аналізованому руслі Г. Калінічева зазначає, що модернізація національної системи вищої освіти спрямована на підвищення якості надання освітніх послуг, забезпечення суспільних потреб у висококваліфікованих фахівцях, здатних адекватно реагувати на глобалізаційні виклики часу [9, с. 25].

У зв'язку із цим виникає необхідність переосмислення цільових настанов фахової підготовки професіоналів, що натомість мають послугувати інструментальним засобом реалізації нових підходів у професійній освіті [12, с. 57].

На сьогодні одним із нагальних завдань, що постають перед системою вищої педагогічної освіти, є обґрунтоване соціальне замовлення на психофізіологічну готовність майбутніх учителів фізичної культури до організації та проведення роботи в загальноосвітніх навчальних закладах з учнями, які за станом здоров'я скеровані до спеціальної медичної групи. Визнаючи актуальність проблеми фізичного виховання дітей, які за медичними показниками належать до спеціальної медичної групи, І. Тимошина наголошує на тому, що науково-методичне забезпечення роботи із цією категорією учнів істотно відстає від вимог часу й гостро потребує серйозної методологічної організаційної та практичної реорганізації. Багато вчителів освітніх установ, не володіючи достатньою мірою необхідним рівнем знань, потрібним для розуміння сутності патологічних процесів, що відбуваються в організмі за різних захворювань, виявляють професійно необґрунтовану пасивність та інертність у цій важливій роботі, неохоче й обережно працюють з учнями, зарахованими за станом здоров'я до спеціальної медичної групи. Це позначається на рівні здоров'я ослаблених школярів. На думку І. Тимошиної, щоб організувати повноцінні заняття з учнями спеціальної медичної групи, необхідно передовсім озброїти педагогів необхідним обсягом знань і науковими рекомендаціями щодо організації та методики проведення уроків фізичної культури [14, с. 3–4].

Ю. Васьков обстоює думку про те, що організація роботи з дітьми спеціальних медичних груп у загальноосвітніх навчальних закладах відбувається (у найкращому випадку) на задовільному рівні. Науковець вважає, що основними недоліками спеціалістів є неопрацьованість теоретичного обґрунтування концептуальних засад організації роботи спеціальних медичних груп; відсутність науково аргументованих навчальних програм; низький рівень професійної підготовки вчителів із питань організації та проведення навчальних занять з учнями спеціальної медичної групи; брак матеріально-технічного забезпечення навчальних занять; спорадичність участі медичних працівників в організації занять і моніторингу їхньої якості [5, с. 12].

О. Болотіна зауважує, що робота з учнями спеціальної медичної групи дуже специфічна. Часто на одному занятті доводиться працювати з дітьми, які мають різні діагнози, функціональні можливості, нерідко неоднаковий вік [4, с. 147].

Нині помітний дисбаланс між рівнем підготовки вчителів фізичної культури й запитамі сучасного суспільства стосовно виконання соціальної функції вчителя фізичної культури, пов'язаної з переданням знань і вмінь здоров'язбереження, що є органічним компонентом його фахової підготовки. Схарактеризувавши наукові погляди на порушену проблему й особливості методики викладання фізичної культури в спеціальних медичних групах, О. Левченко підсумувала, що в більшості шкіл відсутні кваліфіковані кадри для роботи зі спеціальними медичними групами й необхідне для цього програмно-методичне забезпечення [11, с. 47]. Для педагога, який працює з учнями, що мають ослаблене здоров'я, немає обґрунтування й

практичних рекомендацій стосовно змісту, засобів і методів, які необхідно використовувати в роботі, поліпшуючи показники здоров'я школярів. Із цієї причини діти, які за станом здоров'я зараховані до спеціальної медичної групи, або зовсім не займаються фізичною культурою, що породжує брак загальної та спеціальної рухової активності (О. Гандельсман, Г. Смірнов, Н. Прокоп'єв), або займаються в підготовчій групі, що може посилити наявні порушення здоров'я. З іншого боку, освітні установи не мають методичних вказівок, які описують індивідуальні підходи й характеристики для корекції показників здоров'я учнів спеціальної медичної групи:

- недостатньо аргументовано представлена структура уроку фізичної культури в СМГ, відсутня єдина думка про завдання частин уроку, дозування обсягу, інтенсивність та інтервали відновлення між вправами й підходами;

- рекомендоване дозування фізичних навантажень за обсягом, інтенсивністю й інтервалами відпочинку на уроках фізичного виховання в СМГ фізіологічно обґрунтоване не повною мірою, залишає поза увагою індивідуальні особливості реактивності організму дитини на фізичні навантаження;

- через відсутність чіткої градації між школярами СМГ і групами ЛФК потрібні методологічні підходи до проблеми фізкультурної освіти цих категорій учнів;

- недостатньо повно розроблені показання та протипоказання до фізичних вправ у СМГ після перенесених захворювань;

- у проаналізованих літературних джерелах практично немає відомостей про психологічний стан дітей спеціальних медичних груп, взаємозв'язок його з успішністю, рівнем захворюваності тощо [11, с. 48–49].

Актуальність завдань фізичного виховання вмотивована стійкою тенденцією до негативних змін у темпах зростання загальної захворюваності дитячого населення, функціональних розладів систем та органів дитячого організму, низьких показників рівня здоров'я дітей загальноосвітніх навчальних закладів.

На розширеному засіданні колегії Санітарно-епідеміологічної служби України, де розглядали проблему дотримання вимог санітарного законодавства в загальноосвітніх навчальних закладах, заступник директора НАМН України Надія Полька доповіла про стан здоров'я сучасних школярів. Вона поінформувала, що захворюваність дітей шкільного віку за останні 10 років зросла на 26,8%; у 1 класі налічують 30% дітей, які мають хронічні захворювання, у 5 класі – 50%, у 9 класі – 64%. Загалом лише в 7% українських школярів зафіксовано задовільний функціональний стан організму. Найбільшими темпами рівень захворюваності зріс за такими класами хвороб, як: хвороби ендокринної системи (+73,9%, зокрема ожиріння +50,0%), новоутворення (+46,3%), хвороби органів дихання (+34,9%), хвороби сечостатевої системи (+33,3%), хвороби вуха та соскоподібного відростка (+31,8%), хвороби нервової системи (+31,5%). Відхилення з боку опорно-рухового

апарату мають до 77% школярів, носоглотки – 25%, нервової системи – 30%, органів травлення – 30%, алергійні вияви – 25%. У процесі навчання в школі суттєво збільшується кількість порушень у стані здоров'я дітей. Серед дітей середнього шкільного віку незадовільний рівень фізичної підготовленості мають 45,5% школярів, які належать до III–IV груп здоров'я та 10,2% – до I–II груп здоров'я [13, с. 53].

Отже, подані статистичні дані засвідчують чітку тенденцію до суттєвого погіршення стану здоров'я учнів загальноосвітніх навчальних закладів, водночас тенденцію до зростання чисельності дітей, які за станом здоров'я належать до спеціальної медичної групи.

Реалізувати програму оздоровлення нації може лише вчитель високоосвічений, інтелектуально розвинений, професійно компетентний, із творчим підходом, який відчуває значущість своєї діяльності, відповідальність за здоров'я дітей і потребу в самовдосконаленні. Формування належного ставлення до власного здоров'я необхідно розпочинати зі школи, оскільки, по-перше, це єдина структура, через яку “проходить” усе населення країни; по-друге, навчально-виховний процес – систематизований процес, за допомогою якого можна формувати мотивацію щодо здорового способу життя. Тому роль школи в збереженні й зміцненні здоров'я є визначальною. Досягти позитивного результату можна лише тоді, коли до справи береться підготовлений, кваліфікований педагог [8, с. 103].

Важливим доповненням до цього є думка І. Тимошиної про те, що серйозної шкоди процесові оздоровлення учнів завдає звільнення від фізичних вправ. Організм учнів, які мають відхилення в стані здоров'я, потребує рухової активності більше, ніж організм здорових дітей. У процесі занять фізичною культурою неможливо в короткий термін забезпечити високий рівень фізичної підготовленості в дітей із відхиленнями в стані здоров'я, але регулярні заняття вже в найближчому часі дають позитивний ефект. Саме тому ослаблених школярів не можна зовсім звільняти від уроків фізичного виховання [14, с. 14].

Водночас І. Боднар звертає увагу, що на дозвіллі улюбленими видами активності учнів спеціальної медичної групи є пасивні види активності (комп'ютерні розваги, спілкування в соціальних мережах, перегляд телепрограм). Саме учні СМГ менше прогулюються пішки, більше часу відводять для пасивного відпочинку й сну, що погіршує здоров'я, призводить до недостатності загальної та спеціальної рухової активності, а також зниження загальної працездатності [3, с. 259].

На нашу думку, робота з учнями, зарахованими за станом здоров'я до спеціальних медичних груп, посідає одне з вагомих місць у реалізації освітньо-виховних та оздоровчо-профілактичних завдань фізичного виховання в межах навчального процесу школярів. Саме цей контингент учнів вимагає найбільш уважного ставлення до себе з боку вчителя фізичної культури, який покликаний через створення й реалізацію здоров'язбере-

жувальних технологій на уроках фізичної культури зміцнити та зберегти здоров'я учнів, спрямувати їх на здоровий спосіб життя.

До переліку детермінантних чинників низького рівня здоров'я учнів спеціальних медичних груп можна зарахувати: відсутність кваліфікованих кадрів для роботи зі спеціальними медичними групами, а також необхідного науково-методичного забезпечення; недостатній рівень підготовленості кадрів до роботи з дітьми спеціальних медичних груп; відсутність теоретичного обґрунтування концептуальних основ організації роботи спеціальних медичних груп; недостатність загальної та спеціальної рухової активності, а також зниження загальної працездатності учнів спеціальних медичних груп. Наголосимо на тому, що між рівнем здоров'я учнів спеціальних медичних груп і рівнем фахової підготовленості вчителя фізичної культури існує чітка залежність. Це маркує проблему поліпшення якості професійної підготовки вчителя у вищому педагогічному освітньому закладі.

Не викликає сумніву необхідність у створенні особливої системи професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури, спроможних провадити здоров'язбережувальну педагогічну діяльність у спеціальних медичних групах. На думку Л. Височан, в освітньому просторі вищого навчального закладу потрібно створити умови, які сприятимуть формуванню в майбутніх учителів правильного ставлення до здоров'я як основної цінності людини, що суттєво стимулюватиме їхню рефлексивну діяльність та усвідомлення особистої відповідальності за здоров'я своїх вихованців. Потрібно також навчити майбутніх педагогів опановувати вміння й навички комплексної діагностики здоров'я школярів, корекції виявлених порушень у їхньому фізичному, психічному й соціальному здоров'ї [6, с. 35].

Р. Безрукавий стверджує, що для реалізації здоров'язбережувальної діяльності необхідно корегувати професійну свідомість майбутніх фахівців ще у вищому навчальному закладі. Автор звертає увагу на базисну компетентність фахівця, яка полягає в умінні організувати таке освітньо-розвивальне середовище, де стає можливим досягнення навчальних результатів студента, сформульованих як ключові компетенції. Необхідно вміти організувати навчання так, щоб воно стимулювало інтерес, бажання разом думати й дискутувати, виявляти здатність до незалежного мислення, формулювати ідеї, висловлювати різні погляди, щоб воно мотивувало студентів на вищі досягнення й інтелектуальне зростання [1, с. 13].

Не становить сумніву необхідність у створенні особливої системи професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури, спроможних провадити здоров'язбережувальну педагогічну діяльність у спеціальних медичних групах. Потрібно також навчити майбутніх педагогів опановувати вміння й навички комплексної діагностики здоров'я школярів, корекції виявлених порушень у їхньому фізичному, психічному й соціальному здоров'ї.

Істинність таких міркувань підтверджують дослідження О. Гришиної про те, що призначення здоров'язбережувальних технологій – надати уч-

неві змогу зберегти здоров'я за період навчання в школі, сформувані в нього знання, уміння щодо здорового способу життя, навчити використовувати їх самостійно в житті. Водночас дослідниця наголошує, що в педагогічному університеті питання, пов'язані з підготовкою майбутніх учителів фізичної культури до створення й реалізації здоров'язбережувальних технологій, представлені в різних навчальних дисциплінах лише фрагментарно. Тому не можна очікувати, що такий мінімум забезпечить майбутнім учителям необхідний рівень володіння знаннями, уміннями для створення й реалізації здоров'язбережувальних технологій в умовах професійної діяльності [7, с. 14].

За результатами проведеного пілотажного дослідження О. Левченко відомо, що більшість учнів спеціальної медичної групи не усвідомлюють взаємозв'язку здоров'я й фізичної культури, слабо поінформовані щодо проблеми здоров'язбереження, не володіють елементарними вміннями та навичками збереження власного здоров'я. Авторка вважає, що заняття з фізичної культури з учнями спеціальної медичної групи недостатньо орієнтовані на інтеріоризацію та трансляцію цінностей фізичної культури, пов'язаних зі здоров'ям, а також бракує спрямованості занять з учнями спеціальної медичної групи на формування готовності до здорового стилю життя [11, с. 5].

Останнім часом помітне посилення інтересу дослідників до проблеми фізичного виховання в спеціальних медичних групах. Однак наукові праці присвячені здебільшого фізичному вихованню студентів спеціальних медичних груп. Аналіз стану опрацювання зазначеної проблеми в педагогічній теорії засвідчив, що будь-який науковий досвід роботи в цій сфері заслуговує уваги, проте досі не існує усталеної системи уявлень про майбутню діяльність у руслі формування готовності майбутніх учителів фізичної культури до реалізації здоров'язбережувальних технологій у спеціальних медичних групах.

Висновки. Майбутній учитель фізичної культури має виконувати важливу соціальну функцію, сутність якої полягає в переданні знань, умінь здоров'язбереження. При цьому фахівець із фізичної культури, володіючи широким спектром гуманітарних і природничо-наукових знань, повинен виконувати роль їх ретранслятора, ініціатора й організатора в будь-якому навчальному закладі.

Унаслідок опрацювання педагогічної теорії проаналізовано ступінь дослідження проблеми формування готовності майбутніх учителів фізичної культури до реалізації здоров'язбережувальних технологій у спеціальних медичних групах. Зроблено висновок, що без належної професійної підготовки майбутніх учителів фізичної культури не можна змоделювати, а також окреслити стратегію теоретичного обґрунтування, обрання та практичного впровадження здоров'язбережувальних технологій під час проведення занять з учнями спеціальних медичних груп. Формування готовності майбутніх учителів фізичної культури до реалізації здоров'язбережувальних тех-

нологій у спеціальних медичних групах – значуще соціально-педагогічне питання, що охоплює важливі аспекти функціонування суспільства загалом та освіти зокрема. Порушену проблему можна розв'язати шляхом розроблення й утілення системи формування готовності майбутнього вчителя фізичної культури до створення та реалізації здоров'язбережувальних технологій у спеціальних медичних групах. Така система є складником фахової підготовки студентів до майбутньої професійної діяльності.

Список використаної літератури

1. Безрукавий Р. В. Здоров'язберігаючі навчальні технології як технологічна основа здоров'язберігаючої педагогіки. *Вісник Луганського національного ун-ту ім. Т. Шевченка. Серія: Педагогічні науки*. Луганськ, 2012. № 22 (2). С. 12–18.
2. Белікова Н. О. Теоретичні і методичні засади підготовки майбутніх фахівців з фізичної реабілітації до здоров'язбережувальної діяльності : дис. ... д-ра пед. наук : 13.00.04. Луцьк, 2012. 574 с.
3. Боднар І. Місце рухової активності у дозвіллі учнів середнього шкільного віку. *Спортивний вісник Придніпров'я*. 2013. № 2. С. 257–264.
4. Болотіна О. В. Теоретичне обґрунтування педагогічних умов підготовки майбутніх учителів фізичної культури до оздоровчої роботи зі школярами спеціальної медичної групи. *Науковий вісник Мелітопольського державного педагогічного ун-ту. Серія: Педагогіка*. Мелітополь, 2011. Вип. 7. С. 145–150.
5. Васьков Ю. В. Концептуальні основи організації занять із учнями спеціальної медичної групи в загальноосвітніх навчальних закладах. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 2014. № 9. С. 11–17.
6. Височан Л. Роль учителя початкових класів у розвитку здоров'язберігаючої педагогіки. *Гірська школа Українських Карпат*. 2014. № 11. С. 34–37.
7. Гришина Е. П. Формирование готовности будущего учителя физической культуры к созданию и реализации здоровьесберегающих образовательных технологий : автореф. дис. ... канд. пед. наук : 13.00.08. Самара, 2005. 21 с.
8. Іванова Л. І. Підготовка майбутніх учителів фізичної культури до формування мотивації до здорового способу життя в учнів, які мають відхилення у стані здоров'я. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту*. 2009. № 5. С. 102–105.
9. Калінічева Г. І. Модернізація системи вищої освіти України в контексті національних пріоритетів ХХІ століття. *Вісник Черкаського університету. Серія: педагогічні науки*. Черкаси, 2009. Вип. 154. С. 23–29.
10. Кравчук Л. Шляхи модернізації фахової підготовки вчителя іноземних мов. *Молодь і ринок*. 2014. № 7. С. 41–44.
11. Левченко А. В. Формирование готовности к здоровому стилю жизни учащихся младших классов специальной медицинской группы в процессе физкультурного образования : дис. ... канд. пед. наук : 13.00.04. Челябинск, 2008. 204 с.
12. Мартиненко В. В. Проблеми неперервної професійної підготовки фахівців фізичного виховання і спорту. *Педагогіка, психологія та медико-біологічні проблеми фізичного виховання і спорту* : монографія / за ред. проф. С. С. Єрмакова. Харків, 2006. № 3. С. 55–58.
13. Полька Н. С. Удосконалення медико-профілактичного забезпечення дітей у загальноосвітніх навчальних закладах – вимога часу. *Довкілля та здоров'я*. 2009. № 1. С. 52–54.
14. Тимошина И. Н. Физкультурное образование учащихся специальных медицинских групп общеобразовательных учреждений : монография. Москва, 2006. 138 с.

Стаття надійшла до редакції 06.09.2017.

Усатова И. А. Проблемы усовершенствования профессиональной подготовки будущих учителей физической культуры к реализации здоровьесберегающих технологий в специальных медицинских группах

В статье обосновано необходимость коренного переосмысления профессиональной подготовки будущих учителей физической культуры. Раскрыты новые механизмы и формы оздоровления ребенка, отмечена целесообразность использования здоровьесберегающих технологий. Сформулированы стратегические задачи профессиональной подготовки будущих учителей физической культуры как специалистов, готовых взять на себя ответственность за улучшение здоровья детей.

Ключевые слова: профессиональная подготовка, специалист, физическая культура, оздоровление, здоровьесберегающие технологии, специальные медицинские группы.

Usatova I. Problems of Improving the Professional Training of Future Physical Education Teachers for the Implementation of Health-Saving Technologies in Special Medical Groups

Relevance is to find humanistic-oriented approaches to the process of staffing the field of physical culture and sports. The modern tendencies of the development of higher education, connected with its integration into the European educational space are characterized.

The expediency of cardinal transformations in the preparation of future teachers of physical culture, which requires the restructuring and reorientation of higher pedagogical education in accordance with the new needs of society in the preparation of a competitive highly educated specialist focused on the idea of cultivating universal values, preserving and strengthening the health of the younger generation, the professing of the ideology of a healthy way of life, search of new mechanisms and forms of improvement of the child, introduction of healthcare-saving technologies.

The strategic tasks of training future teachers of physical culture as specialists who are ready to assume responsibility for the improvement of children's health are formulated.

The existing threatening tendency towards the quantitative growth of students who, in the state of their health, are enrolled in special medical groups is revealed, which motivates the urgency of developing and introducing into the practice of comprehensive educational institutions a complex of health-saving programs and technologies.

The search for new approaches and effective means of improving the professional training of future teachers of physical culture for the purpose of reforming its theoretical-methodological, structural-substantive and organizational-didactic background is determined in view of modern requirements.

The reorientation of higher physical education education in obtaining professional knowledge, skills and abilities of graduates has been revealed on a fundamentally different approach, which involves the formation of the necessary set of professional competences, which represent a new paradigm of educational outcomes and contribute to the successful professional activity of the future teacher of physical culture.

Key words: vocational training, specialist, physical culture, health improvement, health-saving technologies, special medical groups.